

var i Middelalderen eller endogaa i det foregaaende Aarhundrede, og det er Noget, som jeg tror er bevist ved en Række af Tal. (Th. Nielsen: Af hvem?) Af Sagsyndige, af Statistikere. (Th. Nielsen: Nævn dem!) Jeg kan saaledes henvise til forskjellige Afhandlinger af Prof. Scharling og til hans Udtalelser paa Industrimødet, men man kan ogsaa henvise til udenlandske Forfattere, hvoraf der er mange, som have paavist Arbeidernes forbedrede Stilling. Andet skal jeg ikke sige lige overfor det ærede Medlem. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds var ogsaa slem imod mig og bebrejdede mig navnlig, at jeg ikke talte med tilsværfelig Mvov. Jeg skal i den Henseende kun sige det ærede Medlem, at det ikke er Alle givet at kunne tale med den dybe Mvov, som altid karakteriserer det ærede Medlems Foredrag, og som ogsaa forleden Aften kulminerede i hans Udtalelse om Staten, der var en rig Krøfus, som hvert Aar kunde give Masser til Hær og Flaade og stadig anvende Mere og Mere derpaa, saaledes at man deri kunde se Bevis paa, at den ikke vidste, hvad den skulde gjøre med alle sine Penge; men for øvrigt tror jeg at have behandlet denne Sag med fuldstændigt Mvov, og navnlig maa jeg sige, at det var høist ubilligt, naar det ærede Medlem sigtede mig for, at jeg skulde have fortolket Bestemmelsen i det foreliggende Forslag paa en Maade, der kun tilsigtede at gjøre dem latterlige, navnlig anførte han Bestemmelsen i § 3. Han bebrejdede mig, at jeg havde fortolket denne Paragraf paa den Maade, jeg havde gjort, nemlig, at den var at forstaa saaledes, at de Beløb, der staa nævnte i § 3, vare at forstaa inklusive den Understøttelse, som Bedkommende oppebærer af en Understøttelseskasse. Jeg maa tilstaa, at det laa nær, naar man læste disse Ord efter deres naturlige Betydning, da at forstaa det eksklusive, med andre Ord, at det var at forstaa saaledes, at den Bedkommende skulde oppebære en Understøttelse fra en Understøttelseskasse, og uden for den maatte han ikke have mere end dette Beløb af 600 Kroner, eller hvad det nu er; det saae jeg meget vel, men det var af fuldstændig Velvillie, at jeg fortolkede Bestemmelsen paa anden Maade, fordi jeg ikke vilde gaa de Herrer for nær, fordi jeg saae, at denne Paragraf aabenbart var ubehjælpsomt affattet helt igennem, og jeg derfor mere vilde se paa, hvad jeg troede maatte have været de Herrer's Mening, thi det var mig umuligt at tro, at de Herrer vilde foreslaa en saa topmaalt Urimelighed som den, at Enhver, der havde sikret sig en Understøttelse fra en Understøttelseskasse, og uden for den kun havde et Beløb af 600 Kroner eller hvad det nu er, skulde kunne forlange lige saa meget af Staten som det, han havde i Understøttelse. En Bestemmelse, der havde den Betydning, kunde, ja ikke alene kunde, men vilde og maatte paaføre Staten de enorme Udgifter. Det

ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds sagde, at det var Noget, man kunde fantasere sig til, at Folk saaledes vilde sætte Penge ind i Understøttelseskasserne og paa den Maade gjøre deres Kapital frugbringende for at faae et tilsvarende Beløb af Staten; men dertil vil jeg dog bemærke, at det er Noget, man kan forudsætte ikke blot som en Mulighed, men som en uundgaaelig Nødvendighed, thi hvorfor skulde Folk ikke gjøre det? Naar en Mand har en Kapital og kan anbringe den saaledes, at han først faar 10,000 Kroner af Understøttelseskassen og lige saa meget af Staten, hvorfor skulde han saa ikke gjøre det? Naar en Mand har en Kapital og kan sikkre sin Enke en aarlig Overlevelsesrente af 1,000 Rd. paa den Maade, at han saa faar 1,000 Rd. til af Staten, hvorfor skulde han saa ikke gjøre det? Jeg siger altsaa, at hvis Bestemmelsen skal forstaaes paa denne Maade, saa er det virkelig en topmaalt Urimelighed; men det var derfor, jeg var saa velvillig, at jeg vilde forstaa den saaledes, som jeg mente, at de Herrer vilde have den forstaaet, nemlig saaledes, at Bedkommende maatte Alt i Alt kun have disse Beløb og saa desuden skulde opfylde den Betingelse at oppebære en Understøttelse af en Understøttelseskasse. Det er den velvilligste Maade at læse Paragrafen paa, og som ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg) anvendte, men i saa Fald bliver den Indvending tilbage, som jeg forrige Gang stærkt fremhævede, og som ogsaa i Dag yderligere er udvirket af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen), at det ikke blot er en Umulighed, men en nærliggende Sandsynlighed, ja, at der næsten var en Nødvendighed for, at denne Bestemmelse i mange Tilfælde vilde føre til, at Bedkommende stod sig bedst ved ikke at arbejde, og bedre ved at arbejde lidt end meget. For øvrigt maa jeg nu lige over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds bemærke, at jeg tror, at han skulde have megen Bansknelighed ved at bevise, hvad han har paastaet, at det, der stod i § 3, ikke var Andet, end hvad der allerede var hjemlet i Fattigreglementet af 1803 (Mødfigelse). Det forekommer mig, at det ærede Medlem sagde, at det var ikke Andet end hvad der er hjemlet i Reglementet af 1803, i dets første Paragrafer. Men jeg tror ikke, at der er Spor af Bevis derfor. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg) tog denne § 3 noget i Forsvar, skjøndt han indrømmede dens ubeldige Afværelse. Jeg maa dertil sige, at naar der er et forskjelligt Syn paa denne Paragraf hos det ærede Medlem og mig, saa ligger det maasse for en væsentlig Del deri, at det ærede Medlem som Medlem af Udvalget har faaet en Anelse om, hvad den egentlige Mening og Hensigt har været med denne Paragraf, som de, der læse den og ikke have denne Veiledning, aldeles savne. Det er